

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA CHEMĂRII PRIMILOR APOSTOLI

(Urmarea lui Hristos)

DUMINICA A 2-A DUPĂ RUSALII
(a Sfinților Români)
(Chemarea primilor Apostoli)

† SF. MARE MC. CHIRIACHI;
SF. CUV. TOMA DIN MALEON;
SF. MC. EVANGHEL

Ne aflăm în Duminica a doua după marele Praznic al Pogorării Sfantului Duh, zi care ne amintește de momentul trecerii Mântuitorului Hristos pe lângă Marea Galileii, când a întâlnit câțiva pescari dintre care a ales patru, pe care i-a chemat la apostolat. Vorbim de patru pescari care au fost chemați de Mântuitorul cu chemare sfântă: Simon, fiul lui Iona, zis Petru, Andrei, fratele lui, și Ioan și Iacob, fiii lui Zevedeu, care au fost invitați de Mântuitorul să-L urmeze.

Ne-am fi așteptat ca cei patru pescari să se gândească, să analizeze situația, să ia o hotărâre, să-și ia rămas bun de la părinți, de la familie și să-L urmeze pe Hristos după o lungă și întemeiată cercetare. Nu s-a întâmplat așa, căci la auzul chemării Mântuitorului, „lăsându-și mrejele în clipa aceea, au mers după Dânsul” (Matei 4, 20). Așadar, observăm în viața celor patru câteva momente hotărâtoare care au schimbat întreaga lor mentalitate și concepție despre viață și mântuire. În momentul chemării lor nu s-au gândit la lucruri omenești obișnuite, la modul cum ei erau deprinși să trăiască și să își câștige existența, ci au mers în duhul chemării Mântuitorului Hristos fără obiecții, fără șovăire.

Timp de trei ani și șase luni au trăit alături de Mântuitorul ascultând predica Lui, văzând minunile Sale dumnezeiești și mai presus de fire, aflând din gura Învățătorului lor răspunsuri la toate întrebările care frământau ființa lor, dezlegându-se pentru ei multe taine ale lui Dumnezeu. „Vouă vă este dat să cunoașteți tainele Împărăției lui Dumnezeu, iar celorlalți în pilde, ca văzând să nu vadă, și auzind să nu înțeleagă” (Luca 8, 10).

Putem spune despre ei că au fost privilegiați din acest punct de vedere, dar totuși au rămas multe necunoscute în conștiința lor care se vor dezlega la momentul oportun, adică după Învierea din morți a Mântuitorului Hristos. Taine precum Trupul și Sângele Său,

viața cea veșnică, iertarea păcatelor, precum și chestiuni legate de Pătimire, Moarte și Înviere au fost foarte anevoie de înțeles de către Sfinții Apostoli, de aceea Simon Petru a exclamat: „Doamne, nu avem la cine să ne ducem, căci Tu ai cuvintele vieții celei veșnice” (Ioan 6, 68-69), el care L-a mărturisit public pe Hristos prin cuvintele: „Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii”!

Din chemarea celor patru pescari la apostolat, desprindem dorința Mântuitorului Hristos de a ne chema pe fiecare dintre noi la viața cea veșnică, urmându-L pe El ca adevărați apostoli, misionari și mărturisitori ai adevărului de credință pe care Mântuitorul Hristos ni l-a încredințat prin Apostoli. Și noi suntem chemați în această zi să ne împărtășim de sfințenia generată de marele praznic al Pogorării Sfantului Duh și, astfel, să

devenim apostolii Lui prin felul în care reușim să desăvârșim prezența lui Hristos în viața noastră, ca trăitori ai tainelor lui Dumnezeu în Biserica Sa, Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească. Căci, prin participarea noastră la viața Bisericii ne înscriem în duhul Sfinților Apostoli care au primit și ne-au transmis și nouă învățătura cea sfântă primită de la Hristos, care se propovăduiește în chip neschimbat și nealterat în Biserica slavei lui Dumnezeu. Astfel, Domnul ne cere să fim modele vrednice de urmat, modele vii și luminoase în efortul duhovnicesc pentru dobândirea Împărăției Sale: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, așa încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri” (Matei 5, 16). ❀

Pr. Adrian Chiriță

DUMINICA TUTUROR SFINȚILOR ROMÂNI, CUNOSCUȚI ȘI NECUNOSCUȚI

În Duminica Tuturor Sfinților Români sunt amintiți și cinstiți cu evlavie sfinții ierarhi, preoți și diaconi slujitori ai Bisericii Ortodoxe Române, care s-au săvârșit mucenicește și au mărturisit dreapta credință, făcându-se apărători până la jertfelnicie ai credinței noastre strămoșești, ai neamului și ai țării noastre.

Apoi sfinții cuvioși și cuvioase, care s-au săvârșit trăind în deplină ascultare și smerenie viața călugărească, fiind - prin pilda vieții lor și prin rugăciune - cei care au hrănit duhovnicește pe mulți dreptcredincioși. Apoi, sfinții martiri din orice treaptă harică sau stare obștească și toți aceia care prin pătimirile și sângele lor martiric au primit cununa sfințeniei. Nu-i uităm pe sfinții români uciși de oștile păgâne sau ale altor asupritori, precum și cei care au căzut în luptă cu aceștia sau în amară robie pentru credință, Biserică și neam. Și avem evlavie și la sfinții care s-au săvârșit luptând cu arma cuvântului pentru apărarea credinței, a Bisericii Ortodoxe și a binecredincioșilor ei fii.

Din anul 1992, Sfântul Sinod a dedicat Duminica a 2-a după Rusalii Tuturor Sfinților Români, ca semn al lucrării Sfântului Duh în Biserica neamului nostru.

Cum s-a făcut canonizarea sfinților de-a lungul timpului

Trecerea mucenicilor, cuvioșilor, ierarhilor, binecredincioșilor, mărturisitorilor în listele oficiale ale Bisericii poartă numele de canonizare, adică recunoașterea sfințeniei lor, dovedită în timp. Canonizarea unui sfânt în primele secole era foarte simplă: pe baza semnelor recunoscute ale sfințeniei, sfântul, la inițiativa poporului credincios era înscris în martirologiu. Proclamarea se făcea în cadrul Sfintei Liturghii, după care se comunica numele sfântului Bisericii vecine.

Mai târziu, înscrierea în martirologii era precedată de aflarea și identificarea relicvelor, construirea de biserici etc. Nu Biserica impunea canonizarea, ci ea doar constata și legaliza cultul sfântului canonizat.

Condițiile canonizării

Condițiile de fond ale canonizării sunt: Ortodoxia credinței, proslăvirea de către Dumnezeu, răspândirea miresmei de sfințenie după moarte și confirmarea ei prin cultul spontan. Semnele proslăvirii de către Dumnezeu sunt moartea martirică, suferirea diferitelor persecuții, acceptarea pustiei, săvârșirea de minuni, în viață sau după moarte, și apărarea dreptei credințe.

Pentru canonizare sunt obligatorii prima și a treia condiție, precum și una dintre cele ce țin de proslăvirea de către Dumnezeu. Cea de-a treia condiție poate lipsi numai în cazul martirilor.

Istoricul canonizării sfinților români

Prima slujbă oficială de canonizare la noi în țară a fost cea a Sf. Ier. Nifon al Constantinopolului, care a avut loc pe 16 august 1517. Ea s-a petrecut în timpul lui Neagoe Basarab, a doua zi după sfințirea bisericii Măn. Curtea de Argeș.

Unii sfinți mucenici și sfinți ierarhi daco-romani din primele secole creștine au fost canonizați de evlavia poporului, fiind înscrși în calendarele locale, dar și în calendarele celorlalte Biserici Ortodoxe surori.

Alți sfinți români au fost proclamați mai întâi de alte Biserici Ortodoxe surori, după care au fost înscrși și în calendarul Bisericii Ortodoxe Române. Între aceștia amintim pe Sf. Teofana Basarab, fiica lui Basarab I al Țării Românești și soția țarului bulgar Ioan Alexandru (canonizată de Bisericele Bulgară și Sârbă); Sf. Ioan Valahul, martirizat de turci la Constantinopol în ziua de 12 mai 1622 (canonizat de Biserica Ortodoxă Greacă); Cuv. Antipa de la Calapodești, adormit la 10 ianuarie 1882 în Măn. Valaam din Rusia (canonizat de Biserica Ortodoxă Rusă).

După dobândirea autocefaliei de către Biserica Ortodoxă Română (1885), a devenit tot mai imperioasă recunoașterea sfinților români. Marele pas a fost făcut în anul 1950, la 28 februarie, când, sub președinția patriarhului Justinian Marina, au început lucrările privind canonizarea oficială a unor sfinți români. Ele s-au finalizat în ședințele solemne din 10-23 octombrie 1955, când au fost trecuți în

calendar opt noi sfinți (Sf. Ier. Calinic de la Cernica, Ilie Iorest și Sava Brancovici din Transilvania și Ioan de la Râșca; Cuv. Visarion Sarai și Sofronie de la Cioara; Sf. Mc. Oprea din Săliște și Sf. Iosif cel Nou de la Partos), iar cultul altor șase sfinți de alt neam, dar ale căror moaște se află la noi în țară a fost generalizat (Cuv. Parascheva – Epivata, Sf. Mc. Filofteia – Târnovo, Sf. Mc. Ioan cel Nou de la Suceava – Cetatea Albă, Cuv. Grigorie Decapolitul, Dimitrie cel Nou – Basarabi și Nicodim cel Sfințit de la Tismana, de naționalitate sârbă).

În 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a proclamat canonizarea oficială a 19 noi sfinți, precum și generalizarea cultului celor opt sfinți canonizați în 1955 și a altor 38 de sfinți autohtoni, care au trăit în țara noastră sau au fost martirizați pe teritoriul de astăzi al țării noastre, printre care și Sf. Cuv. Paisie de la Neamț.

Au urmat alte canonizări oficiale ale Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române aproape în fiecare an în perioada 2002-2011 și altele în perioada 2016-2023. Din anul 2019 pe masa de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române se află dosarul de canonizare a Cuviosului Arsenie (Boca) de la Mănăstirile Sâmbăta de Sus și Prislop. În anul 2025 urmează a fi canonizați 15 sfinți români, clerici din toate regiunile țării, inclusiv Basarabia și Muntele Athos.

Să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru sfinții cunoscuți și necunoscuți din pământul românesc. Să petrecem viața noastră cinstindu-i și luându-i ocrotitori ai noștri și mijlocitori către Maica Domnului și tronul Sfintei Treimi. Ei sunt veghetorii poporului român și datoria noastră este să ne rugăm lor, dar și să-i facem cunoscuți copiilor și tinerilor acestui neam. ✝

Un preot cu aleasă vocație **PĂRINTELE IOAN ORIȚĂ**

Nu este ușor să scrii despre cel care a fost preotul iconom stavrofor Oriță Ioan, preot cu alese calități sufletești și intelectuale, care a slujit la Parohia Șerban Vodă timp de 46 de ani. Părintele Ioan s-a născut în 1908, la 10 ianuarie, în satul Țuțu, comuna Corbița, județul Tecuci, actualmente Vrancea, fiind fiul lui Alexandru Oriță, erou decedat în Primul Război Mondial, și al Ioanei.

A fost unul dintre cei zece copii ai familiei, om cu vocație pentru Sfântul Altar. A urmat cursurile Universității din Iași și ale Facultății de Teologie din Chișinău.

Căsătorit cu presbitera Eugenia, a avut doi copii: Alexandru și Eugenia. Până în 1946, a slujit la parohiile Taraclia și Căușani din Basarabia, dar, din cauza invaziei rusești, a părăsit frumoasele meleaguri ale Basarabiei și s-a stabilit în Parohia Șerban Vodă din București, pe care a slujit-o din 21 octombrie 1946, până la 1 iulie 1992, când, la vârsta de 84 de ani, s-a pensionat. În toată activitatea de la Parohia Șerban Vodă a contribuit decisiv la construirea bisericii. La 10 mai 1970, cu ocazia sfințirii, a primit rangul de iconom stavrofor și Crucea Patriarhală de la vrednicul întru pomenire Patriarh Justinian.

A trecut la cele veșnice la data de 7 mai 1995 și este înmormântat la cimitirul Bellu. A fost un preot cu aleasă vocație, cu multă frică de Dumnezeu și cu rușine de oameni. Și-a iubit turma care i-a fost încredințată și a păstorit-o din dragoste, nu pentru câștig urât. Crucea nu i-a fost ușoară nici în familie și nici în biserică, deoarece și-a desfășurat activitatea într-o perioadă ostilă Bisericii, dar, prin munca sa, prin caracterul său dărz, prin firea sa blândă, prin răbdarea sa și printr-o minte strălucită, a știut să păstreze aprinsă flacăra credinței în Dumnezeu. Veșnică să-i fie pomenirea și numele lui să fie scris în Cartea Vieții. ✿

Părintele Dinu

12 iulie – Sărbătoarea Icoanei Maicii Domnului Prodromița

În Biserica Ortodoxă sunt mii de icoane ale Maicii Domnului cu Pruncul făcătoare de minuni. Ferestre către Cer, toate icoanele sunt făcătoare de minuni prin puterea dumnezeiască și sfințitoare ce vine de la cei reprezentați în icoană. Dar unele își arată vădit puterea. Sfânta Icoană a Maicii Domnului Prodromița e una dintre ele, fiind printre puținele icoane care s-au pictat în chip minunat.

Totul începe în anul 1863, când cuvioșii Nifon și Nectarie, care ridicau schitul românesc Prodromu din Athos, căutau pe cineva priceput care să zugrăvească o icoană a Maicii Domnului. Au vrut ca acel iconar să fie nu numai un pictor priceput în arta și erminia icoanei ortodoxe, dar și un creștin evlavios. Doreau ca acesta să picteze icoana cu post și rugăciune.

Cuvioșii Nifon și Nectarie vin în țară în căutarea unui asemenea iconar și-l găsesc la Iași pe Iordache Nicolau. Acesta se apucă de lucru cu toată buna cuviință, cu rugăciune și ferire de păcate în atelierul care se afla la metocul schitului Prodromu, metocul Bucium, ctitorit tot de cei doi cuvioși. Din păcate, deși era un pictor priceput, nu reușea să picteze Sfintele Fețe ale Maicii Domnului și Pruncului. Parcă ar fi fost un semn sau o opreliște! După multe încercări eșuate, cu mâhnire în suflet și chiar speriat, renunță la sfârșitul unei zile să mai continue și, acoperind pictura, părăsește atelierul. A doua zi însă, are parte de o minune, căci icoana i se dezvăluie în toate frumusețea ei, desăvârșit pictată!

Pentru a întări credibilitatea acestei întâmplări, pictorul va da o mărturie scrisă, datată 29 iunie 1863, și care se găsește astăzi în arhiva Schitului Prodromu de la Athos. „Eu, Iordache Nicolau, zugrav din târgul Iași, am zugrăvit această sfântă icoană a Maicii

Domnului cu însăși mâna mea, la care a venit o minune: după ce am isprăvit veșmintele, după meșteșugul zugrăvirii mele, m-am apucat să lucrez fețele Maicii Domnului și a lui Iisus Hristos. Privind eu la chipuri, cu totul a ieșit din potrivă, pentru care foarte mult m-am mâhnit, socotind că mi-am uitat meșteșugul. A doua zi, după ce m-am sculat, am făcut trei metanii înaintea Maicii Domnului, rugându-mă să-mi lumineze mintea, să pot isprăvi sfânta ei icoană. Când m-am dus să mă apuc de lucru, am aflat chipurile drese desăvârșit, precum se vede. Văzând această minune, n-am mai adaos a-mi pune condeii, fără numai am dat lustrul cuviincios, deși o greșeală a fost aceasta că am dat lustru la o asemenea minune.” Multe minuni a făcut această icoană, căci Maica Domnului, grabnic ajutătoare, își arată grija și sprijinul față de cei care aleargă la ea și îngenunchează la icoana ei, rugându-se din adâncul sufletului lor.

O minune a fost însăși aducerea icoanei Prodromița în biserică noastră. Adusă de la Muntele Athos, Icoana Maicii Domnului Prodromița a făcut un drum invers, de la Sfântul Munte către țară, și ea se află la loc de cinste în biserică noastră în fața Sfântului Altar, pe primul stâlp din partea stângă.

Icoana a fost donată bisericii noastre în anul 2018, chiar de Nașterea Maicii Domnului, 8 septembrie. Cu câteva luni

înainte, o persoană discretă și-a arătat intenția de a dona bisericii noastre o copie a icoanei Maicii Domnului Prodromița. Pictată în Sfântul Munte de monahul Veniamin, icoana a fost sfințită de un sobor de preoți în Sfântul Munte și pusă spre cinstire în biserică noastră cu ocazia praznicului Nașterii Maicii Domnului.

Să mulțumim Maicii Domnului care veghează asupra parohiei Șerban Vodă, dar și asupra fiecăruia dintre noi. Să nu uităm să-i dăm toată cinstirea pe care o merită, 12 iulie fiind un moment în care să ne arătăm recunoștința față de Maica Domnului, închinându-ne la sfânta ei icoană din biserică noastră. ✿

Prăznuită pentru prima dată la 13 iulie 2024

SĂRBĂTOAREA ADUCERII MOAȘTELOR SFÂNTULUI CUVIOS DIMITRIE CEL NOU LA BUCUREȘTI

Anul acesta
se împlinesc 250 de ani
de când moaștele
Sfântului Dimitrie
se află în capitală.
Iar în data de
5 iulie 2022, în ședința
de lucru
a Sfântului Sinod
al Bisericii Ortodoxe
Române s-a hotărât,
printre altele,
înscrisura în calendarul
Bisericii Ortodoxe
Române a sărbătorii
„Aducerea Moaștelor
Sfântului Cuvios
Dimitrie cel Nou
la București”,
în ziua de 13 iulie,
începând cu anul 2024.

Astfel, Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou se alătură sfinților care au trecut în calendar sărbătoarea aducerii moaștelor lor: Sf. Arhid. Ștefan (2 august), Sf. Ier. Nicolae (9 mai), Sf. Ier. Ioan Gură de Aur (27 ianuarie), Sf. M. Mc. Teodor Stratilat (8 iunie), Sf. Ioan cel Nou de la Suceava (24 iunie).

Sfântul Dimitrie cel Nou este ocrotitorul Bucureștilor, iar sărbătoarea lui constituie unul dintre cele mai importante pelerinaje din România.

Moaștele Sfântului Dimitrie au fost aduse în anul 1774 la București de către Generalul Ivan Piotr Saltîkov, care le-a luat din satul Basarabi, de lângă Ruse, pentru a le proteja de invazia turcilor în timpul Războiului Ruso-Turc din 1768-1774. Ajungând cortegiul cu racla în București, un negustor bogat cu numele Hagi Dimitrie, precum și mitropolitul Grigorie II al Țării Românești, au rugat pe generalul rus să lase cinstitele moaște poporului român și Mitropoliei, ca o mângâiere pentru multele pagube materiale și suferințe îndurate de români în cursul aceluia război, mai ales că sfântul era „valah” (român) de neam.

Ascultându-le dorița, moaștele au fost așezate cu mare cinste, în iulie 1774, în Catedrala Mitropolitană din București, astăzi Catedrala Patriarhală. Doar mâna dreaptă a Sfântului Cuv. Dimitrie cel Nou a ajuns la Lavra Pecerska din Kiev, Ucraina, unde se păstrează până azi.

Mitropolitul Filaret al II-lea al Ungrovlahiei (1792-1793) l-a proclamat pe Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou

ocrotitorul spiritual al Catedralei Mitropolitane și al orașului București.

De-a lungul timpului, sfântul a răspuns rugăciunilor poporului, alungând moliile și refuzând să se lase mutat din Catedrală, atât când moaștele au fost furate, în Primul Război Mondial, cât și atunci când comuniștii au plănuț să îl mute pe sfânt în afara orașului și să închidă Catedrala.

Pentru a marca acest an jubiliar, Arhiepiscopia Bucureștilor și Catedrala Patriarhală au organizat o serie de pelerinaje cu moaștele Sf. Dimitrie cel Nou, care au ajuns, în Postul Mare, la 123 de parohii și mănăstiri din eparhie. Moaștele sfântului nu mai călătorise prin eparhie de la seceta severă din anii 1950. Pe data de 14 aprilie 2024 - dedicată bisericilor din Protoieria Sector 4 - racla cu moaștele Sfântului Dimitrie a ajuns și

la Biserica Șerban Vodă. Sfântul a stat la noi două ore, timp în care Preasfințitul Părinte Paisie Sinaitul, împreună cu un sobor de preoți și diaconi, a săvârșit Taina Sfântului Maslu și a rostit un cuvânt de învățătură despre importanța pastorației și îngrijirii bolnavilor. Ne-am bucurat că am primit binecuvântarea sfântului la noi acasă. Și nu numai noi, cei ce l-am întâmpinat la biserică, ci și întreaga parohie.

Se cuvine să-i întoarcem vizita, fiind alături de Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou în zilele de 10-13 iulie 2024, când vor avea loc slujbe și procesiuni în cinstea noii sărbători. Mai ales în zilele de 12 și 13 iulie să ne străduim să fim alături de Sfântul Dimitrie să-i mulțumim, să ne rugăm împreună cu ceilalți și să ne întărim credința că ne va ajuta în toate încercările noastre. ✝

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 7-14 IULIE 2024

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 07.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 2-a după Rusalii (a Sfinților Români) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 10.07	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 12.07	07 ³⁰ -09 ³⁰ De la 22 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Slujbă de priveghere de toată noaptea
Sâmbătă 13.07	De la 08 ⁰⁰	Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 14.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul al IV-lea Ecumenic) - Utrenia, Sf. Liturghie